

Таким чином, розвиток мовленнєвої компетенції є комплексним процесом, який має бути безперервним, активним, цілеспрямованим та зумовленим ситуацією спілкування. Успішність його реалізації залежить від правильного вибору навчально-методичного забезпечення, використання релевантних форм, методів і режимів роботи.

Бібліографічні посилання:

1. Дудікова Л. Сучасні підходи викладання іноземних мов на не філологічних спеціальностях вищих навчальних закладів. *Український науковий журнал. Серія: педагогіка*. 2013. № 1, С. 251–260.
2. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання. Наук. ред. укр. видання С. Ю. Ніколаєва. Київ: Ленвіт, 2003. С.273
3. Лебедева М. О. Особливості викладання англійської мови професійного спрямування студентам юридичного факультету. Матеріали конференції: Сучасні методи викладання іноземної мови професійного спрямування у вищій школі. Київ НТУУ “КПІ”. 2013. С. 213.
4. Philips D. *Language in Schools. From Complacency to Conviction*. CILT. 1988.

Левін О. Л.

кандидат історичних наук, доцент
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ІСТОРІЯ ТА МОВНІ ЦІННОСТІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Відомий український письменник XIX ст. Панас Мирний писав: „Найбільше і найдорожче добро кожного народу — це його мова, ота жива схованка людського духу, його багата скарбниця, в яку народ складає і своє давнє життя, і свої сподівання, роздум, досвід, почування”.

Отже, мова — це наш всенародний скарб і найважливіший засіб спілкування, її треба берегти, розмножувати і передавати нащадкам.

Стосовно того, що українська мова виникла ще у сиву давнину, годі сумніватись. Достатньо зануритися у історію і простежити той нелегкий шлях, який проклала собі ця велична мова, щоб нарешті постати у такому вигляді, в якому вона є зараз. А є вона такою завдяки людям, які вивчили її і повсякчас удосконалювали. І тепер ми повинні продовжити їхню справу і передати нашу мову нащадкам. А без певних знань історії це неможливо.

Говорити про мову українських племен можна лише гіпотетично. Адже писемних пам'яток, які дійшли до нас, ще не достатньо для повноцінного дослідження мови. Тому будь-які хронологічні віхи виникнення і первісного розвитку української, як і взагалі будь-якої іншої мови, встановити неможливо. Безперечно лише, що українська мова є однією з найдавніших індоєвропейських мов. Про це свідчить і наявність архаїчної лексики, і деякі фонетичні та морфологічні риси, які зберегла наша мова протягом віків. Давність української мови доводили ряд вітчизняних та зарубіжних учених: Павел Шафарик, Михайло Красуський, Олексій Шахматов, Агатангел Кримський.

Про давність української мови свідчить історія.

Свою писемність мали племена трипільської, катакомбної культури бронзової доби, зарубинецької та черняхівської культур. Стародавні автори свідчать, що це було грецьке або руське письмо. Так іранський письменник Марваруді констатує, що у “хозар є також письмо, що походить від руського”, і що воно схоже на грецьке. Дослідженнями найдавніших систем письма в Україні займалися Микола Суслопаров, Валентин Даниленко та ін. Проте ще не встановлений зв'язок між трипільськими і скіфо-сарматськими та ранніми слов'янськими знаковими системами.

Висловлюються припущення, що писемність на території України мала кілька варіантів. Наприклад, Північне Причорномор'я користувалося абеткою, ідентичною грецькій або римській (латиниці), а східні райони (особливо скіфо-сармати) мали свою оригінальну писемність, відому в науці як сарматські знаки, що були схожі на вірменські й грузинські письмена.

Те, що пам'яток стародавньої писемності обмаль, можна пояснити тогочасним способом писання: повсякденні записи вірогідно робилися на навощених дерев'яних дощечках або на бересті — матеріалі, який погано зберігається. Проте, знаходять чимало писарських інструментів, так званих стилів. Добре збереглися графіто, накреслені на свіжій, ще не обпаленій глині. Горщики з написами часто мають вигляд речей повсякденного вжитку, простих, ліплених вручну, що свідчить про їхнє місцеве походження. Деякі з цих графічних зображень вважають за тавра або тамги майстрів.

Любов до Батьківщини починається з любові до родини, до рідного слова. Національна мова – це здобуток культури, духовної діяльності певного народу. Народ, який відрікається від своєї мови, губить себе, бо не усвідомлює її значення для свого вищого духовного життя. Мова - це великий дар природи, вдосконалений за віки з того часу, як людина стала людиною. Це великий скарб, який треба шанувати, берегти і збагачувати. І мені здається: той, хто не любить рідне слово, святих звуків свого народу, не заслуговує на ім'я людини. Бо мова нерозривно пов'язана із нашою свідомістю. Разом із усталеною символікою мова - чи не основний елемент нашої державності. Це те, що ми одержали у спадок від наших пращурів, це – перлина вікової мудрості. Мені, здається, що мова – це не просто найважливіший засіб спілкування. Це той ґрунт, на якому будується спільнота, рід, нація. З утратою рідної мови люди втрачають морально-національні корені, духовний зв'язок із своєю нацією. У мові втілюється голос дитинства, голос рідної природи. Проте в її глибинах відбивається й уся історія духовного життя народу. Треба шанобливо та дбайливо ставитися до цього багатства, бо саме завдяки мові людство може йти вперед, творити шедеври мистецтва взагалі існувати. І обов'язок кожного свідомого громадянина нашої країни – дбайливо збагачувати та плекати свою мову.